

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΓΕΝΕΘΛΙΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ ΤΗΣ ΜΠΕΤΖΑΛΛΑΣ

Τήν Κυριακήν, 9^η/22^η Σεπτεμβρίου 2019, ἐωρτάσθη μέ μετάθεσιν μιᾶς ἡμέρας ἡ ἐορτή τοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου εἰς τόν περικαλλῆ καί μεγαλοπρεπῆ Ναόν τοῦ Γενεθλίου τῆς Θεοτόκου εἰς τήν Ἑλληνορθόδοξον Ἀραβόφωνον Κοινότητα τῆς Μπετζάλλας.

Κατά τήν ἐορτήν ταύτην ἡ πανευλαβῶς τιμῶσα τήν Θεοτόκον Ἑλληνορθόδοξος Κοινότης τῆς Μπετζάλλας ἠὺχαρίστησεν ἐν ἐορτῇ τόν Θεόν διά τό δῶρον Αὐτοῦ πρός τήν ἀνθρωπότητα, ἥτοι διά τήν Μαρίαν, τήν ὁποίαν ἔδωκεν εἰς τοὺς γονεῖς αὐτῆς Θεοπάτορας Ἰωακείμ καί Ἄνναν, ἵνα αὕτη καταστῇ Θεοτόκος, ἥτοι γεννήσῃ ἐκ Πνεύματος Ἁγίου κατά σάρκα τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, τόν Λυτρωτήν τοῦ κόσμου.

Τῆς πανδήμου πανηγύρεως προεξῆρξεν ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατήρ ἡμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Γέροντος Ἀρχιεπισκοπῆς Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου καί τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου ἐν Βηθλεέμ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰορδάνου κ. Θεοφυλάκτου, τοῦ ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰγνατίου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Ἱερωνύμου, τῶν ἐφημερίων τοῦ ναοῦ Πρεσβυτέρων Γεωργίου, Γιοῦσεφ, Παύλου, καί Ἡλίας, τοῦ Ἀρχιδιακόνου Μάρκου καί τοῦ διακόνου Εὐλογίου, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τῆς Μπετζάλλας Ἀραβιστί καί Ἑλληνιστί, παρουσία τῆς Προξένου κ. Αἰκατερίνης Τζίμα καί μετέχοντος ἐν προσευχῇ πυκνοῦ ἐκκλησιάσματος πλημμυρίζοντος τόν Ναόν.

Πρός τό εὐσεβές ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τόν Θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος, ἔχοντα ὡς ἔπεται ἑλληνιστί:

«Σήμερον ὁ Ἀδάμ ἠλευθέρωται καί ἡ Εὐα χορεύει, καί βοῶσιν ἐν Πνεύματι πρός σέ τήν Θεοτόκον· ἐν σοί ἐλυτρώθημεν, τῆς ἀρχεγόνου ἀρᾶς, ἐπιφανέντος Χριστοῦ», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός Ἅγιος Ἀνδρέας Κρήτης.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

εὐλαβεῖς Χριστιανοί καί προσκυνηταί,

Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καί ἡ δύναμις τοῦ Ὑψίστου, ἡ ἐπισκιάσασα τήν εὐλογημένην Παρθένον Μαρίαν, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ ἱερῷ τούτῳ ναῷ, ἵνα ἐορτάσωμεν καί πιστῶς προσκυνήσωμεν τήν ἐξ ἐπαγγελίας ἀγίαν αὐτῆς γέννησιν· δι' ἧς ἐλυτρώθημεν ἐκ τῆς ἀρχεγόνου κατάρας, τοῦ Χριστοῦ τοῦ νέου Ἀδάμ ἐπιφανέντος.

Τήν γέννησιν τῆς ἀειπαρθένου καί Θεοτόκου Μαρίας προκατήγγειλαν οἱ ἅγιοι Προφῆται καί ἰδιαιτέρως ὁ μεγαλοφωνότατος Προφήτης Ἡσαΐας λέγων: «διά τοῦτο δώσει Κύριος αὐτός ὑμῖν σημεῖον· ἰδοὺ ἡ παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει, καί τέξεται υἱόν, καί καλέσεις τό ὄνομα αὐτοῦ Ἑμμανουήλ». (Ἡσ. 7,14).

Ο Υιός δε οὗτος τῆς Παρθένου δέν εἶναι ἄλλος ἀπό τόν «Ἥλιον τῆς Δικαιοσύνης», δηλονότι τόν νέον Ἀδάμ, τόν Χριστόν, τόν Σωτῆρα τοῦ κόσμου καί λυτρωτήν ἐκ τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου, ὡς μετὰ σαφηνείας ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός λέγων:

« Ἡ γέννησίς σου θεοτόκε, χαράν ἐμήνυσε πάση τῇ οἰκουμένη, ἐκ σοῦ γάρ ἀνέτειλεν ὁ Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστός ὁ θεός ἡμῶν, καί λύσας τήν κατάραν, ἔδωκε τήν εὐλογίαν, καί καταργήσας τόν θάνατον, ἔδωρήσατο ἡμῖν ζωήν τήν αἰώνιον».

Ἐκ τῆς κατάρας τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου, δηλονότι τοῦ νόμου τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἐξηγόρασεν ἡμᾶς ὁ Χριστός ὡς κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος λέγων: «Χριστός ἡμᾶς ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου γενόμενος ὑπέρ ἡμῶν κατάρᾳ· γέγραπται γάρ· ἐπικατάρατος πᾶς ὁ κρεμᾶμενος ἐπὶ ξύλου», (Γαλ. 3,13). Ἑρμηνεύων τούς λόγους τούτους ὁ Μέγας Πατήρ τῆς Ἐκκλησίας ἅγιος Ἀθανάσιος λέγει: «ἐγένετο κατάρᾳ ὁ Χριστός... τόν ἐπὶ κατάρᾳ γενόμενον θάνατον δεξάμενος». Διὰ τοῦτο ἡ γέννησις τῆς θεοτόκου κατὰ τόν ὑμνωδόν- ἐμήνυσε χαράν πάση τῇ οἰκουμένη, καί διερρωτῶμεθα· ποία ἡ χαρά αὕτη; εἶναι τό παγκόσμιον καί ἱστορικόν γεγονός, ὅτι ἡ γέννησις τῆς θεοτόκου ἐκ τῶν δικαίων γονέων αὐτῆς Ἰωακείμ καί Ἄννης ἐμήνυσε ἡ ἀνήγγειλε τρία τινά: πρῶτον ὅτι ὁ Χριστός εἶναι τό πλήρωμα τοῦ Νόμου [τοῦ Μωσαϊκοῦ] καί τῶν προφητῶν, δεύτερον ἡ ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι καί ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς Παρθένου Μαρίας ἔνωσις τῆς ἀνθρωπίνης μετὰ τῆς θείας φύσεως ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ καί τρίτον ἡ φανέρωσις τῆς ἐν Χριστῷ ἀληθείας.

Ἄς ἀκούσωμεν ἐν προκειμένῳ τοῦ ἁγίου Σεργίου τοῦ Ἀγιοπολίτου ἀναβοῶντος καί λέγοντος: «Γεννᾶται τοῖνυν, τοῦ θεοῦ ἡμῶν Μήτηρ καί ὁ κόσμος σύν αὐτῇ ἀνακαινίζεται. Τίκεται καί ἡ Ἐκκλησία τήν ἑαυτῆς εὐπρέπειαν καταστολίζεται. Ὁ ναός ὁ ἅγιος, τό τῆς θεότητος δοχεῖον, τό παρθενικόν ὄργανον, ὁ βασιλικός θάλαμος, ἐν ᾧ τό παράδοξον τῆς ἀπορρήτου ἐνώσεως, τῶν συνελθουσῶν ἐπὶ Χριστοῦ φύσεων, ἐτελεσιουργήθη μυστήριον».

Ἡ ὑπερευλογημένη θεοτόκος καί ἀειπάρθενος Μαρία εἶναι ἡ μοναδική προσωπικότης ἐν τῷ κόσμῳ, ἡ ὁποία μακαρίζεται ὑπό πάντων τῶν ἀνθρώπων κατὰ τήν ἰδίαν αὐτῆς ὁμολογίαν ὡς αὕτη μαρτυρεῖται ὑπό τοῦ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ: «Καί εἶπε Μαριάμ· Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τόν Κύριον ... ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τήν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ· ἰδοὺ γάρ ἀπό τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί», (Λουκ. 1,46,48).

Καί τοῦτο διότι ἡ Παναγία θεοτόκος Μαρία ἀνεδείχθη ἀφ' ἐνός μέν «ἀνωτέρα τῆς κτίσεως, τόν Κτίστην, δηλονότι τόν Δημιουργόν θεόν, σαρκί κύήσασα». Ἀφ' ἐτέρου δέ ἀνεδείχθη θησαυρός τῆς ζωῆς ἡμῶν, τῶν ἀνθρώπων καί πύλη τοῦ ἀπροσίτου φωτός κατὰ τόν ὑμνωδόν τῆς Ἐκκλησίας.

Ὅντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἡ θεόνυμφος καί ἀειπάρθενος Μαρία ἀνεδείχθη πύλη τοῦ ἀπροσίτου φωτός, διότι ἐδέχθη ἐν τῇ γαστρὶ αὐτῆς τό πῦρ τῆς θεότητος, ὡς διατυπώνει θεολογικῶτα ὁ ὑμνωδός λέγων: «Βάτος ἐν ὄρει πυράφλεκτος καί δροσοβόλος κάμινος Χαλδαϊκῇ, σαφῶς προγράφει σε θεόνυμφε· τό γάρ θεῖον ἄϋλον ἐν ὑλικῇ γαστρὶ πῦρ ἀφλέκτως ἐδέξω· διό τῷ ἐκ σοῦ τεχθέντι κράζομεν· εὐλογητός ὁ θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν».

Ἡ σημερινή ἐορτὴ τοῦ Γενεθλίου τῆς Ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν θεοτόκου καί

ἀειπαρθένου Μαρίας δέν εἶναι ἐορτή μόνον χαρᾶς, ἀλλά καί ἐορτή τῆς λυτρώσεως τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἐκ τῆς «ἐνοχῆς τῶν πταισμάτων αὐτοῦ», ὡς ἀναφέρεται εἰς τό κοντάκιον τῆς ἐορτῆς: «Ἰωακείμ καί Ἄννα ὀνειδισμοῦ ἀτεκνίας, καί Ἀδάμ καί Εὕα, ἐκ τῆς φθορᾶς τοῦ θανάτου, ἡλευθερώθησαν, Ἀχραντε, ἐν τῇ ἀγία γεννήσει σου, αὐτήν ἐορτάζει καί ὁ λαός σου, ἐνοχῆς τῶν πταισμάτων, λυτρωθεῖς ἐν τῷ κράζειν σοι· Ἡ στεῖρα τίκτει τήν θεοτόκον, καί τροφόν τῆς ζωῆς ἡμῶν».

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός εἰς τήν ἐπί τοῦ ὄρους ὁμιλίαν αὐτοῦ ποιεῖται ἰδιαιτέραν μνείαν τῆς ἐνοχῆς ἐν τῇ [τελικῇ] κρίσει λέγων: «Ἠκούσατε ὅτι ἐρρέθη τοῖς ἀρχαίοις, οὐ φονεύσεις· ὅς δ' ἄν φονεύσῃ, ἔνοχος ἔσται τῇ κρίσει», (Ματθ. 5,21). Ὁ δέ θεῖος Παῦλος, ἀναφερόμενος εἰς τὰ ἀποτελέσματα τῶν παθημάτων ἀλλά καί τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ λέγει: καί οὗτος, ὁ Χριστός, μετέσχε τῶν αὐτῶν παθημάτων τῶν ἀνθρώπων, «ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τόν τό κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τοῦτ' ἔστι τόν διάβολον, καί ἀπαλλάξῃ τούτους, ὅσοι φόβῳ θανάτου διά παντός τοῦ ζῆν ἔνοχοι ἦσαν δουλείας», (Εβρ. 2,15).

Με ἄλλα λόγια, ὁ Σατανᾶς εἶναι αὐτός, ὁ ὁποῖος παρεκίνησε τούς πρωτοπλάστους εἰς τήν ἁμαρτίαν, ἡ ὁποία ἐπέφερε τόν θάνατον. Ἐπειδή λοιπόν ὁ διάβολος παρασύρει τούς ἀνθρώπους εἰς τήν ἁμαρτίαν, χαρακτηρίζεται ὡς ἔχων τό κράτος τοῦ θανάτου. Ὅμως κατηργήθη διά τοῦ θανάτου τοῦ Χριστοῦ τό κράτος τοῦ θανάτου τῆς ἁμαρτίας, ὡς καί ὁ ἔχων τό κράτος τοῦ θανάτου διάβολος.

Ὅταν ὁμιλοῦμεν περί θανάτου, ἐννοοῦμεν τόν πνευματικόν θάνατον, δηλαδή τήν ἀποστασίαν τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τόν θεόν, ἀλλά καί τόν σωματικόν θάνατον, ὁ ὁποῖος ἀκολουθεῖ. Αὐτά ἀκριβῶς τά δύο εἶδη θανάτου δημιουργοῦν φόβον καί προκαλοῦν τήν ἐνοχήν, ἡ ὁποία παραλύει τόν ἄνθρωπον ψυχολογικῶς, ἀφ' οὗ οὗτος ἀπειλεῖται ἀπό τόν ἀδυσώπητον σκληρόν θάνατον.

Ἡ ἐνσάρκωσις καί ἐνανθρώπησις τοῦ θεοῦ Λόγου τοῦ Χριστοῦ, ἡ ὁποία ἐγένετο διὰ τῆς προσλήψεως τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων τῆς θεοτόκου, κατήργησε τήν ἐνοχήν καί τόν φόβον τῆς δουλείας τοῦ θανάτου. Ὁ ἄνθρωπος δέν αἰσθάνεται πλέον ἔνοχος, διότι ὁ θεός δεικνύει τήν ἀπό τά βάθη Του ἀγάπην πρός ἡμᾶς, διότι, ὅταν ἀκόμη ἤμεθα ἡμεῖς γεμᾶτοι ἁμαρτίας, ὁ Χριστός ἀπέθανε δι' ἡμᾶς, ὡς λέγει ὁ μέγας Παῦλος «Συνίστησι δέ τήν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ θεός, ὅτι ἔτι ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστός ὑπέρ ἡμῶν ἀπέθανε», (Ρωμ. 5,8).

Ἰδού λοιπόν διὰ τί σήμερον χαίρεται καί ἀγάλλεται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί ἰδού διὰ τί ἀπαύστως μακαρίζομεν τήν θεοτόκον Μητέρα τοῦ θεοῦ. Δεῦτε λοιπόν καί ἡμεῖς ἀγαπητοί μου ἀδελφοί ἀναβοήσωμεν καί μετά τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν: «Ἀλλότριον τῶν μητέρων ἡ παρθενία, καί ξένον ταῖς παρθένοις ἡ παιδοποιΐα· ἐπί σοί θεοτόκε ἀμφοτέρα ὥκονομήθη. Διό σε πᾶσαι αἱ φυλαί τῆς γῆς, ἀπαύστως μακαρίζομεν».

Ὑπεραγία θεοτόκε πρέσβευε τῷ Υἱῷ καί θεῷ σου ὑπέρ πάντων ἡμῶν. Ἀμήν, ἔτη πολλά».

Πολύς λαός προσῆλθε πρός ἁγιασμόν εἰς τό μυστήριον τῆς θείας Εὐχαριστίας, ἐν ᾧ τό ἐκκλησίασμα ἔψαλλε, βοηθοῦν τούς ψάλτας.

Μετά τήν θείαν Λειτουργίαν προσηνέχθη κέρασμα καί τήν μεσημβρίαν παρετέθη τράπεζα ὑπό τοῦ ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου Ἰγνατίου, τῶν ἱερέων καί τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου τῆς πόλεως, ἐνθα ὁ Μακαριώτατος καί πάλιν προσεφώνησεν

ὥς ἔπεται:

Ἐντιμότατε κύριε Πρόεδρε καί σεβαστά μέλη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς,

Σεβαστοί Ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

«Ἰδοὺ δὴ τί καλόν ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τό κατοικεῖν ἀδελφούς ἐπὶ τό αὐτό»,
(Ψαλμ. 132,1).

Ἡ Χάρις τῆς ὑπερευλογημένης Θεοτόκου καί Μητέρας τοῦ Θεοῦ ἡξίωσεν πάντας ἡμᾶς κληρόν τε καί λαόν, ἵνα συνεορτάσωμεν πανηγυρικῶς καί εὐχαριστιακῶς ἐν τῇ εὐσήμεν ταύτῃ ἡμέρᾳ τόν «ἀνακαινισμόν τοῦ κόσμου» ἀφ' ἑνός καί «τὴν εὐπρέπειαν τῆς Ἐκκλησίας» ἀφ' ἑτέρου, δηλονότι τό Γενέθλιον τῆς Παναγίας.

Χαίρεται καί ἀγάλλεται ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία σήμερον, διότι, ὡς ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός: «σήμερον τίκτεται ἡ Μήτηρ τῆς Ζωῆς, ἡ τό σκότος λύουσα· τοῦ Ἀδάμ ἡ ἀνάπλασις, καί τῆς Εὐας ἀνάκλησις· τῆς ἀφθαρσίας ἡ πηγὴ καί τῆς φθορᾶς ἀπαλλαγὴ, δι' ἧς ἡμεῖς ἐθεώθημεν καί τοῦ θανάτου ἐλυτρώθημεν».

Εἰς τούτους θεοπνεύστους τούτους ὑμνολογικούς λόγους τοῦ Ἁγίου Σεργίου τοῦ Ἀγιοπολίτου, [Ἱεροσολυμίτου], περιγράφεται «τί τό πλάτος καί μήκος καί βάθος καί ὕψος», (Ἐφ. 3,18), ὡς λέγει ὁ Παῦλος, τοῦ μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας, δηλονότι τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας τοῦ μυστικοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, οὗτινος «μέλη ἐσμέν τοῦ σώματος Αὐτοῦ καί τῆς σαρκὸς Αὐτοῦ καί ἐκ τῶν ὀστέων αὐτοῦ», (Ἐφ. 5,30) κατὰ τόν θεῖον Παῦλον.

Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἱεροσολύμων, τό Πατριαρχεῖον, τό γνωστόν ὡς Rum Orthodox μετὰ τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος ἀποτελοῦν τό ἀσφάλιστρον τῆς ἀπ' αἰώνων παρουσίας τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος αὐτοῦ ἀφ' ἑνός καί τῆς ἐγγυήσεως τῆς προελεύσεως καί καταγωγῆς αὐτοῦ ἀφ' ἑτέρου.

Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι σήμερον ἡ νεολαία τῶν Χριστιανῶν ἀντιμετωπίζει πολλὰ καί ποικίλας δυσκολίας, μεταξύ δέ αὐτῶν διακρίνεται ἡ κρίσις ταυτότητος καί καταγωγῆς. Τό φαινόμενον δέ τούτο ἀναγνωρίζουν ὅλοι αἱ Χριστιανικαί κοινότητες καί διὰ τοῦτο ἔχει ἀρχίσει μία ἐκστρατεία ἀφυπνίσεως.

Τό ἡμέτερον Rum Orthodox Πατριαρχεῖον οὐδέποτε ἔπαυσε νά μεριμνᾷ διὰ τό ποίμνιον αὐτοῦ καί ἰδιαιτέρως διὰ τὴν παιδείαν τῆς νεολαίας. Ὁ διάλογος τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ καί ὅχι αἱ δημόσιαι πολιτικοποιημέναι ἀντιπαραθέσεις ἐπιλύουν ὅλα τὰ ἀναφυόμενα προβλήματα. Οἱ ἄνθρωποι ἀνεξαρτήτως θέσεως ἔρχονται καί παρέρχονται, διότι ὑπόκεινται εἰς τούς νόμους τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου. Ὁ Θεσμός ὅμως τοῦ Πατριαρχείου καί τῆς Ἐκκλησίας δέν ὑπόκειται εἰς τούς νόμους τῆς φθορᾶς, διότι εἶναι τεθεμελιωμένα ἐπὶ τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ καί σταυρικοῦ αἵματος τοῦ Δικαίου, δηλαδή τοῦ Χριστοῦ.

Αὐτό τοῦτο ἀκριβῶς τό γεγονός τό παγκόσμιον πανηγυρίζει καί ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν τῶν Ὁρθοδόξων ἐν τῷ πανυπερευλογημένῳ προσώπῳ τῆς ἀειπαρθένου Θεοτόκου καί Μητρός τοῦ Θεοῦ. Ἐορτάζει ἡ Ἐκκλησία ἡμῶν τὴν Γέννησιν τῆς Θεοτόκου, τουτέστιν τὴν κατάργησιν τοῦ θανάτου τῆς φθορᾶς ἀφ' ἑνός· καί τὴν

δωρεάν τήν θείαν τῆς αἰωνίου ἐν Χριστῷ ζωῆς ἀφ' ἑτέρου, ὡς ἀκριβέστατα καί μέ
πᾶσαν ἐνάργειαν λέγει ὁ ὑμνωδός:

«Ἡ γέννησίς σου θεοτόκε, χαράν ἐμήνυσε πάσῃ τῇ οἰκουμένῃ· ἐκ σοῦ γάρ
ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς δικαιοσύνης, Χριστός ὁ θεός ἡμῶν, καί λύσας τήν
κατάραν, ἔδωκε τήν εὐλογίαν· καί καταργήσας τόν θάνατον, ἔδωρήσατο ἡμῖν ζωήν
τήν αἰώνιον».

Ἔτη πολλά καί εἰρηνικά».

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.